

POSTANOWIENIE

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z wniosku J.R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej
działalności gospodarczej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 czerwca 2019 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].
z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawczynie na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 marca 2018 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...]. oddalił apelację J.R. (wnioskodawczynie), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z 15 lutego 2017 r., V U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z 23 lutego 2016 r., stwierdzającej, że wnioskodawczynie nie podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony przez wnioskodawczynię skargą kasacyjną w całości. Wniosek o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawczyni upatruje w naruszeniu przez Sąd art. 2, art. 20, art. 32, art. 67 Konstytucji RP w związku z art. 2a ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r. poz. 121 ze zm., dalej jako ustawa systemowa) w związku z art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz.U. Nr 254, poz. 1700 ze zm., dalej jako ustawa wdrożeniowa) przez przyjęcie, że kobieta w ciąży nie może faktycznie prowadzić działalności gospodarczej. Wnioskodawczyni podniosła również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, sprowadzająca się do pytania, czy pojęcie prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej obejmuje wyłącznie osobiste organizowanie i kierowane tą działalnością, a tym samym czy wykluczone jest podejmowanie czynności organizacyjnych bądź kierowniczych za pośrednictwem osób trzecich, przy uwzględnieniu faktu, iż działają oni w imieniu i na rzecz podmiotu, który działalność taką prowadzi.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną wnioskodawczyni organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Kwestia faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej, była już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego (zamiast wielu zobacz wyrok Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2018 r., II UK 413/17, LEX nr 2609126). Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że w sytuacji, gdy brak jest aktywnych i racjonalnych działań na rzecz pozyskania klientów (przed rozpoczęciem działalności gospodarczej wnioskodawczyni nie podejmowała jakichkolwiek czynności przygotowawczych, nie szukała lokalu, ani pracowników, nie reklamowała się, nie kupowała żadnych narzędzi do napraw samochodów, korzystała z pomieszczeń teścia i narzędzi męża, nie ponosząc przy tym

jakichkolwiek kosztów), nie posiadała wiedzy o prowadzonej działalności (nie wiedziała kiedy zatrudnieni zostali pracownicy, ani w jaki sposób pozyskiwała samochody ciężarowe), skupowała lub złomowała samochody odkupione od męża, który był jej pełnomocnikiem i w trakcie postępowania sądowego przyznał, że działalność żony „jakby w dalszym ciągu była jego”, została bowiem założona, by żona mogła korzystać z rozliczeń w oparciu o preferencyjną stawkę podatku, można mówić o pozorowaniu prowadzenia działalności gospodarczej.

W obliczu tak jednoznacznie ustalonego stanu faktycznego sprawy, oraz wadliwej konstrukcji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przejawiającej się w niewykazaniu przez wnioskodawczynię w jaki sposób podniesione przez nią naruszenie przepisów przyczyniło się do wydania oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny oraz niewskazaniu jakie przepisy stanowią podstawę sformułowanego przez nią zagadnienia prawnego i wymagają wykładni, brak jest podstaw do jej merytorycznego rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.